

У
Н
И
В
Е
Р
С
К
А
Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 10. маја 1885.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг

Краљево колено.

Заболело колено
Од Србије краља; —
Ми колену Милошевом
Сви желимо здравља.

Друга ј' жеља србинска
Поштенога смера,
А друго су новине
Жидска карактера.

Те новине штикују,
Плету, преду, везу,
Нагађају узрок болу
И патогенезу.

Једне жидске новине
(Бог им име знао)
Нашле брзо узрока:
„Краљ је с коња пао.“

Друге жидске редакције
Дижу себи цену
И пронесе улицом:
Tumor albus genu.

Треће брижно шапућу,
Метастазу веде
(Али дајбог и мету
И стазу помеле!)

Четврта нас Жидовка
Поучава лепо:
Краљ је био у лову,
У лову ј' назебо.

Тако разне редакције
Тамо амо луте, —
Само српски листови
О том свему ћуте.

Волео бих чути бар
Шта „Стармали“ јавља, —
Он колену краљевом
Знам да жели здравља.
Крешимир.

(Кад нас силом изазивљеш,
Крешимире, бане,
Рећи ћемо, хајд' и ми
Што од наше стране.

За то мене имамо
Разлога довољно, —
Не чудимо с' што ј' краљево
Сад колено болно.

Узрок свако ваћи ће
Ко ближе загледи:
Уз колено краљево
Гарашанин седи.

Где год Гарша приседне
Ту добра не значи,
И то нам је довољно
Све да растумачи.)

Ст.

Шетња по Карловцима.

I.

Можемо се већ шетати по Карловцима, па да не будемо земљи тешки, јер се и онако спрема неко, да одунуд отпутује. А сад је тамо и иначе веома занимљиво. Занимљиво је најпре то, што нисмо у „нечијој кожи“, јер и ако је за сад грожђе још кисело, „први септембар“ није далеко. А првог септембра је дан — бербе, и то дан такве бербе, на којој може имати и „бербер“ посла. А бербер знате већ, подрезује где је предугачко, па неки пута богме обрије и браду.

Ал ви ваљада читате новине, па знате и то, да ће се првог септембра држати у Карловцима сабор. До сад је тога морало — не бити. Герман се позивао на то, да је зими увек у Карловцима блато, у лето прашина а у пролеће и јесен рђава калдрма. А у саборском устројству од 1875 год. не стоји знате писано, да се сабор држи при блату, прабини или рђавој калдрми. Међутим је сабор ове године ипак сазван, а пошто је сазван у јесен, то се по себи разуму, да се поправила калдрма, дакле је згодно за — путовање.

Но кад се већ поправила калдрма, онда ћемо се и ми згодно прошетати. И ево шетамо се. Хвала богу православна црква је још увек на свом месту, олтар је окренут према истоку, па где не фали на њојзи ни крст. Кад дође време обрачуна, будите дакле милостиви. Та ако су баш и дирнути светитељи, црквени зидови су остали недирнути, а то је свакојако — нешто.

Па ено је видите и саборница. У њој је кроз

ово три године била затворена наша аутономија, као оно Барбара Убрик у краковском манастиру. Чим се отворе саборска врата, ми ћемо и опет видети ту нашу милу и драгу тековину; та дабогме да ћемо је опет видети, јер наш народ тек ваљада неће тамо послати људе слепе, и то слепе код очију.

Да је сасвим по слову и писмену, до сад би била ствар свршена. Саборско устројство наређује, да се наш сабор редовно састаје између Ускрса и Духова. Али овога пута би то било одиста нечовечно. Та за бога, жито је једва влатало, кукуруз тек што је клијао, па кад је право да сваки побере зло, које је посејао, право је да и у Даљу држи онај жетву, који га је дао сејати. А до првог септембра биће и та жетва свршена; фотографије Германове у пуном орнату већ су готове, све ће дакле бити у потпуном реду, па кад већ мора наступити час раставка, ако се и не раставемо сви с пуним срцем, нека буде некога, који ће се растати бар с пуним цепом.

Кад се већ налазимо у Карловцима, морамо искрено зажалити, што не видимо тамо баш онога духовног пастира, који по своме „имену“ има највише права на то, а то је, пастира — Чобанића. Тај оптрчава по аркијејезези стадо, — приправља га знате за духовну кланицу. Он као мисли: стадо је стадо, а већ свако је стадо по својој судбини па то опредељено, да се у пролеће остриже, а у јесен се може баш и — преклати. Само да се не превари тај ревностни господин, јер има разлике између чобана и пастира. Да се не изненади кад чује, где то стадо као из једног грла завани: „Вучу дајем, ал кожу не дајем.“

А где, умал нисмо били у Риму, па не видели

ПОДЛИСТАК

Ирижанин.

— Цртице из живота. —

Сваки ти је Ирижанин оштроуман; као што се по опису Радонићевом сваки Мољчанин родио паметан — тако је и Ирижанин недостижан у досеткама и оштроумљу; штета само што се у Иригу ненађе какав Радонић, па да те врлине Ирижана опише, и на свет изда.

Ирижана има по целом свету, па чак и у Америци; виђао сам их и у околини Темишвара, где на таљигама трешње продају, а њихова трговина с' кречом на гласу је; отуд је и постала ова песма народна:

Ирижани сваки дан
моле бога з' ајзлибан,
да се возе, чак до Беча
да продају креча! кеј. —

У сваког Ирижана једна је рука дужа, зашто? то они знају, а свет нека разбира ако хоће да зна, — неки опет тако далеке иду и тврде, да се сваки Ирижанин са кантаром у руци рађа — ал то је мало и сувише!

Црквене тропаре и кондаке знаде сваки на изуст, и то свуда, па и онда, кад по сели креч продаје, радо и гласно пева, само што и ту непренебрегава свој урођени трговачки нагон, него у сред тропара прекида, и виче „креча! креча!“ и за тим опет тропар наставља.

Нема вашара у Срему, Бачкој и Банату где нећеш наћи Ирижанина, особито на сремским вашарима — силесија — ма један сандучић еспана он донесе, разанне шатру, и начини читаву болту; — а прођи мало даље, где казанције свој еспап продају — то су све сами Ирижани, један до другог, пак пошто тај еспап нема велике навале, то више имају времена да бистре политику и у досеткама се надмећу — е ту треба стати па слушати, и чути, што ниси никад чуо!

Њих је тешко надмудрити, а још теже надговорити; само су их једаред Новосађани при продаји њиховог некад знаменитог, комбоста надмудрили, и од ото доба нетргују са том јединствено по њима фабрицираној деликатеси, — ал ипак зато, за вечиту успомену остала је у народу пословица, кад ко наседне, вели се: „прошо ко иришки комбост“

За Баховог времена, било је строго забрањено картање особито на новац; неколико Ирижана саста ну се једног летњег вашара у Ивђији, пак пошто су своје послове посвршавали, седну под једну шатру ручати, после ручка прохте им се мало на новце коцкати, ишту од бирташа карте, — овај вели да несме дати, јер жандари пазе на то, пак ће и њега и њих оглобити.

Госино му тане, рећиће један од њих, та зар неможемо ми те жандаре надмудрити, па и без карти коцкати се?

Како? запитаће остали?

WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

Та треба ваљада тек отићи и преко пута од карловачке чесме, у двор српских патријарха. Е па зашто да не; тим пре, што је свакојако занимљиво, сад пред изборе, видити његову небираност. Та је небираност данас у чудноватом положају; нема већ ни сама шта више да бира, него куд пукло, пући ће.

А шта ће пући, то се види из ове кратке басне, коју сам шетајући се по Карловцима, нашао у патријаршеској архиви. Ето шта каже басна: „Дошло је једаред време, да сабор буде дуже времена затворен. У њему владаше тишина, а на столу је лежала наштампана књига народних права. У такој прилици изиђе миш из рупе. „Кад је ово овако,“ помисли у себи онда је моја влада . . .“ И он дође до књиге народних права и поче да гризе, гризе, гризе, а зашто и не би, кад не беше никог, да га отера. „Имам зуба па ћу све изгристи“ хвалио се. „А и на што су ми зуби, ако не да гризем.“

Јест, ал шкрину брава саборске дворане, а миш шумангеле. Оде некуд без трага, ни своју „негдању рупу“ није више погодио. . .“

Но има још неког у Карловцима, на кога смо заборавили. А ко би то и био други до народ. На народ се најдоцније сећамо; он је увек последњи све донде, док сам не каже: „хоћу да будем први.“ Па шта ради народ у Карловцима? Он води велику бригу, и окреће важно питање. А ево какво је то питање.

У карловачкој архиви стоји забележено, да се некада пред саборским комесаром морало свечано излазити до карловачке чесме на сусрет. Сад разбирају

Ево овако: видите ли те силне муве по столу? — сваки пљуни преда се на стол, пак чију пљувачку најпре мува наиђе, оном сваки од нас форинту да плати.

Усваја се; и игра одпочне.

Муве сваки час наилазе, и ту се ништа више нечује, него „добио сам, плаћајте!“

Жандари пролазећи туде, чују грају и вику, „плаћајте, добио сам!“ помислише одма, овде се карта, упадну изненада и продеру се са уобичајеним, „у име закона, новац амо! несмете се картати!“

Какав новац? какве карте? идите ви збогом, ми се не картамо, него се на свој начин забављамо, и покажу им своју невину забаву. — Ако, веле, у вашем ћитапу стоји, да је и ова игра забрањена, онда нас штрофујте.

А одаклесте ви?

Ми смо Прижани.

Е онда престаје разговор. Вас нико не може надмудрити; с вама ни жандари не могу изићи на крај.

И тако жандари одоше да траже друге тице, које се лакше дају ухватити.

Ево, како сам ја Прижане сватио са шаљива гледишта. Али кад се баци шала на страну, у Прижану остаје још толико српски и човечански врлина, свести и одпорне снаге, да би се на њи могла угледати по некоја и већа српска места — само нећу да кажем која.

Жмурно.

Карловчани о томе, да ли се мора у извесној прилици и патријар свечано отпратити до карловачке чесме.

Мишлења су о томе јако подељена. ⊙

У Ш Т И П Ц И.

Вели се: свако чудо за три дана. То није истина, јер Германова је слика само 24 сата изложена била.

„Турски Марод“ у свом уводном чланку каже, да су избори за наш народно-црквени сабор одређени пре него што се сабор састане. По лођици „Турског Марода“ дакле могао би се сабор и пре састати, него што се посланички избори одреде и изврше.

Новосађани су подигли „Рајачићев сад“, Вршчани Бранков, Милетићев, Змајев и Јакшићев студенац. Ни Карловчани неће да изостану из своје браће, те су решили, да једно познато своје брдо поред старог имена оките и овековече још и са Германовим.

Мађарско позоришно друштво из Печуја хтело је дуже времена остати у Новом Саду, али сад мора отићи, јер га је публици препоручило „Вражје Доба.“

„Кад не могу ја, нек се други жене,“ помислио је Герман, па је једном већ развенчаном пару допустио, да се поново венча.

Познати вршачки адвокат Бурназ мрзи све, што је полутански. За то је и тужио учитеља Лазу Везенковића, јер је овај рекао, да из његових — Бурназових — песама вири глава од магарца. Да је рекао, да из тих песама вири цео целцати Бурназ, онда га не би тужио, овако пак не може тако полутанство да поднесе, него хоће судским путем да потражи читаву титулу, која му пристоји.

Силом честити архимандрит Руварац вели у свом „отвореном писму,“ што је изишло у „Вражјем Добу,“ да се др. Стева Павловић није требао лађати посла, за који није дорастао, т. ј. да преводи и прерађује Пиковљеву историју. То сад увиђа и сам др. Павловић, јер иначе не би исто „отворено писмо“ штампано у свом листу.

Јота Грујић прави усред Новог Сада исте експерименте, које је пок. др. Танер у Америци правео, т. ј. гладује, јер му новосадски гостионичари не дају ни јести ни пити. Вл.

Из Приједора.

Оглас. Онај дио просвјете и изображења који је наш предстојник Ј. пл. Микулија собом понио, да га овдје пресади, изгубио се негдје на путу, и тако је тај господин сасвијем друго нешто морао овамо донјети. Ако је ко нашао оне лијепе изгубљене ствари, нека слободно задржи за себе, јер г. Микулија и тако за њих не мари. Банов.

Ћира. Јеси ли чуо шта возвештава „Турски Марод“?

Спира. А шта?

Ћира. Ево шта вели: „Врло се варају она браќа, која мисле да ће се гласови на народно-црквеном сабору баш бројати.“

Спира. Него?! ваљда се тек неће мерити на центу! Али ја мислим да ће бар „Наше Доба“ ту претњу исправити.

Ћира. Исправиће, али знаш како? казаће да „бројати“ није правилно речено, него треба казати „бројити“.

Спира. Може бити. Али глас др. Стеве Павловића као ни Јоте Г. за цело се више на српском сабору неће ни бројати ни бројити.

Ћира. Јеси ли чуо да је Јов. Ристић дигнут у пензију.

Спира. Та ваљда се не каже „дигнут у пензију“, него: спуштен, или бачен.

Ћира. Ћути, Спира, знам ја шта говорим. Ристић је у пензију дигнут и то високо дигнут. Јер све европске новине сада о њему више говоре него икад пре. — Ко се у пензију баца, — о томе „Преса“ не пише дугачке уводне чланке.

П у с л и ц е.

□. Бечки (политички) доктори још се нису сложили какав лек да препоруче краљу Милану. За сада само толико веле: Nur keine russische Bäder.

— Ђура Станковић пита: какве заслуге има Милетићев отац, да му се на гроб меће камен? — На то је бар лако одговорити. Најмања му је заслуга та, што није родио сина, који пискара по „Турском Мароду.“

✠ У Берлину је неко ономад своју заручницу пољубио у уво и то тако јако, да је сместа оглувела. (У Берлину биће још више таквих пољубаца за друге и веће заручнице.)

Ж Чујемо да ће Анђелић скоро издати енциклику, да се од сада ни једном свецу не сме служити служба, док не покаже сведоџбу да је заиста светац. Изузетак ће се правити само код светог Мамона, и Вратоломије.

□. Наши свештеници увиђају да су заведени, па се враћају к своме народу. — Аха, сад разумемо оне турске вести, да се на сабору гласови неће бројати.

△. Према томе сигурно ће и неке владике изо-

стати са сабора, — кад ће бити без бројања, нека буде и без бројаница.

○. На пештанској изложби има лутака у српском оделу, — и Мађари врло радо гледе Србе, кад им се прикажу као лутке. (То нам је познато још са дијете.)

з. Адвокат Бурнас моли бога да га опет когод увреди, — на тај начин бар му неће адвокатска пракса заспати.

Ђука. Знаш ли ти да је Герман двадесетичетири сата висео?

Шука. Та то није могуће! Ја сам га у Карловцима још прекјуче видео, да је жив и здрав.

Ђука. Ето га, како он опет може речи разумева! У излогу новосадског фотографа Рехницера висила је 24 сата Германова слика у потпуном патријаршеском орнату.

Шука. (уздахнувши) Ах тако! А ја сам мислио . . . но па зашто и даље не виси?

Ђука. Не знам управо за што, али све држим, да се фотограф Рехницер боји, е ће све муштерије расплашити, па за то је скинуо Германову слику.

Ђука. Живео управитељ српске гимназије!

Шука. Шта је теби за бога, те тако кличеш?

Ђука. За то, јер је г. управитељ преварио Мађаре.

Шука. Како то?

Ђука. Ево овако: Кад је српска виша девојачка школа приредила беседу, управитељ није хтео допустити, да ђимназисте дочекују госте и врше у опште аранжерске и кавалерске дужности, а сад је припређивању мађарске такве забаве то допустио.

Шука. Па такав поступај ваља осудити а не још управитељу влицати: Живео!

Ђука. Јест' да! Види се, да не разумеш ствар. Управитељ је за то допустио, што је хтео да превари Мађаре, јер је знао, да ће ђацима метнути мађарске кокарде, а зелена боја може да се ноћу учини човеку и да је плава, те тако су српски ђаци на мађарској забави носили српске кокарде.

Шука. Али све да је и тако, ипак није исти ред боја као на српској тробојци. . .

Ђука. Свеједно. Ја намеру хвалим и за то: не бојмо се, док таквих управитеља будемо имали на нашој српској ђимназији.

Вл.

Проба пера.

СХV.

Ђутање.

Ђутањем се може

Многа лудост скрити, —

Но то лудост у мудрост

Неће претворити.

СХVI.

Нешто о моралу.

Многи народ трпео је
Притисак озгора,
За то: јер је мислио
Да га трпет' мора.

А тиран му плаћао
Подругљивом шалом,
И његово морање
Назв'о је моралом

Неки су се народи
Тим успават' дали;
Други су показали
Шта је морал прави.

СХVII.

Љубичица и коприва.

Љубичица мирише,
А коприва жеже;
Љубичицу траже људи,
Од коприве беже.

Љубичицо, жежи
И ти твога врага!
А, коприво, и ти буди
Пријатељу драга!

СХVIII.

Рад.

Јест', само на раду
Смемо зидат' наду,
Да ће друштво доћи
Своме Елдораду.

Али најпре мора свако
Изгубити наду,
Да ће моћи благовати
У Елдонораду.

Г—д—н.

Зна шта ће . . .

Покојни чича Сава (Бака) остави након себе сина
Ђуру и једну кћер са нешто кућице и мало дуга. Кад
га саране, навали сестра на брата, да се кућа прода,
па да се прода. Ову жељу подупру још и кредитори,
те тако кућицу продаду, и свима дотегне по нешто,
само деци ништа.

Једаред запитам ојађеног наследника: Е мој Керча,
па шта ћеш сад радити? Шта ћу? шпоркасу преда
се а магазин на леђа, па ђа у свет. (Под шпоркасом
је разумео кесу за крајцаре, ако би му ко уделио, а
под магазином торбу за комађе.) Неко је време и
терао тај занат, ал сад се окануо тог посла, и пош-
тено живи на једној црепани (између Аде и Мола)
која газде нема.

Б.

Допис из Загреба.

Мој драги „Стармали“! Од пре сам ти у стихове
сложио немачка презимена загребачких Хрвата. То се овде
врло радо читало. Једна ми је замерка што сам у тој
листи заборавио на равноправност (или боље рећи на крив о-
прав-нос,) те сам изоставио господу Јевреје. И тако
сад чим се покажем на улици сви ме питају: „Еда ли што
од Назарета?“ — тој општој жељи морам да задоста учи-
ним, узимам дакле опет лиру у руке да нанижем имена
наших јеврејских Хрвата.

Некоја сам имена подвукао, а ти буди добар па та
имена штампај зеленим словима, ако то не може бити
а оно бар размакнутиим словима. Не питај зашто, — у За-
гребу ће већ сви знати зашто је то.

Даклем да почнем:

Hönigsberger, Priester, Sitzer,
Alexander, Sissman, Spicer.

Löwy, Kronfeld, Neuman, Sachs,
Heinrich, Moster Berger, Maks.

Rosenberg, Granitz, Büchler,
Heimbach, Mahalup, Reichler.

Lichtenberger, Kaufman, Weiss,
Baumgärtner, Schönwald, Greiss.

Schweinburg, Sauburg, Hacker,
Schönstein, Siebenschein, Weiscker.

Herman, Bachrach, Pulzer, Lank,
Moses, Fanto, Sommer, Frank.

Grünhut, Gizelt, Guthard, Klein,
Kebler, Ungar, Berger, Stein.

Fürst, Blau, Grün, Kell, Maks-Stern, Fain,
Milan Zvezdić (das ist rein).

Hochstätter, Moskovic, Schlang,
Schlezinger, Kornitzer, Lang.

Miternacht, Engelsrat, Hirschl,
Haberfeld, Branschweiger, Fischl.

Hochenberg, Lichtenberg, Zorn,
Borovic, Jakobi, Horn.

Baumgarten, Neuberger,
Lotersberger, Eisenstätter.

Rosenfeld, Brodjovin, Frankl,
Habermann, Rosenthal, Hakl.

Kastner, Oehler, Braun, Kahm,
Maissen, Weichsler, Hartman Kahn.

Blauhorn, Steinhardt, Eperger,
Zu guter Letzt — Strassberger.

Хо! мај, ето ти белаја! попуцаше ми све жице у

један мах, као код наши неки песника. Сад морам опет садумити из појезије у прозу.

Deutsch, Schwarz, Reichl, Hirsch, Kohn, Wolf, Pick, Withe, Singer, Pollak, Grillo, Steiner, Kobi, Arko, Betlheim, Bernstein.

Сад нека буде доста. А кад је мени доста да ме већ мучнина попада, како ће бити онима који читају.

Решето (старо).

Честитка Ст. Н—у.

Своје красно име
У књижевном свету
Јако си бламир'о,
Где? — у кабинету.

Сад си сип'о с' моћи
Која није за те;
Од'те, браћо, листом
Да му честитате!

Честитам ти и ја,
И душом и телом,
И не теби само
Већ и Српству целом.

Па сад бог ти дао
Благослова снаги —
Министеру мрски,
Књижевниче драги!

Бог ти дао много
Годиња и дања,
Еда б' мог'о опрат' љагу
Свог министровања!

Н.

Једно пола пријатељско, пола љубавно писмо.

Наш колар Гавра добије рецелис с поште, ал' која није у истом селу. Мислећи наш колар Гавра, да су то какви новци, брже-боље узајми 2 фор., па најми кола и оде на пошту. Кад тамо, а писмо неплаћено. Он кукавац плати и то, а к'о за што и не би, кад ће толику суму новаца добити. Узевши писмо к ене се кући, но уз пут изврати се тако, да је поломио два точка, две левче, изгубио шешир и — угануо ногу. Кад је приспео кући, брже-боље потражи писменог човека, који отвори писмо и ово прочита.

„Љубазни пријатељу Гавро!“

Прво поздрављам тебе и прију стару и прија Лепосаву и твоју младу и молим за опроштење не знам, како јој је име, ја мислим, да је Даница, али ћути бога ти, била Санда или Манда, твоја ти је драга, даље поздрављам пријатељ Аћима и да рекнем тету Кумрију и деду Ристивоја и комшиницу Нату и мајстор Сушу и мајстор Влагу и све друге, што су комшије.

Даље ти, притељ Гавро, обзнањујем, како је код мене и како ја живим, ја живим, вала богу, како могу, а да.

Код нас је врућина, да све жеже, е, па шта ћемо, да радимо, кад друкчије није, па шта ћемо, да радимо.

Сад ти обзнањујем, да ли се удала Боса, ако се није удала, опет ми отиши, да знам.

Ја сам чуо по мало ништа да пушкају, да ће ме чекати и тако сам радостан, кад сам то чуо, па увек мисли су ми све код ње.

„Па не могу, па не могу од радости да спавам,

И кад спавам и кад спавам све о Боси сањам.“

И тако је лепо, слатко и шећерно поздрављам и молим је са свим срцем и душом мојом и свом снагом мојом и телом мојим, па јој тако лепо кажи, кад ме је чекала ово време, нек ме чека још 50 дана, па ће добро бити, ако бог да.

Дико моја сети се на стари наш диван и пољубац, како је у старо време било, кад смо једно другом гријали леђа.

„Стара шора, дико из сватова еј.“

Драги пријатељу Гавро, молим те а обзнањујем ти, кад писмо примиш и видиш шта у њему лежи и за ким јој срце тежи и труне од бриге и терета ој, па те тако лепо молим, кад ушчиташ, па дозови и моје старо лане с оне гране, па нека и она чује, како ја живим и како је лепо поздрављам из свог срца дубоко, дубоко

„Да већ не мож' дубље бити

Дико поздравити еј!“

Драга моја Босо, тако ми је срце потавнило и пожутило за тобом од бриге и жалости, душо моја и злато моје и сребро моје, бисеру мој и бели шећеру мој и медени колачу мој, ево већ три године, како се видели нисмо, а још већа радост пољубили нисмо, а камо ли загрлили нисмо

„Капетана три године дана.“

Писмо пишући и вас искрено поздрављајући у кратко. Ко пис'о живио и оженио се и вечито срећан био. а ко чит'о срећан био и на многаја љета живио!

Крај — конец — Амин.

Пис'о твој пријатељ.

Аркадије Ђукин инфантерист.

Кад је цело писмо наш колар Гавра саслушао, у мал' што није у несвест пао. Та није шала то, узалуд потрошити, 2 фор, платити поштарину пребити два точка, две левче, изгубити шешир и шта више — уганути ногу! —

Жеравица.

И з ш к о л е.

Учитељ: Стево! „Ти си добио од твог оца 14 нов. па си потрошио 6 нов; колико ти је још остало?“

Бак. Стоји, мисли — мисли — никако да нађе остатак, на једаред се досети па рече: молим господине, ја не смем од моје матере ни крајцаре да потрошим.“

Мали Мита дође из школе и рече своме оцу: „данас је хтео господин да ме туче.“ „А откуда ти то знаш?“ упита га отац. — „Е па опалио ме је шаком.“ — „Па што онда кажеш да је хтео“? — „Па да како да је хтео, јер да није хтео не би ме тучао.“ —

р.

На суду.

Позову Косту Тркаловог на суд, што је истукао Швабу. На суду сиромаша Шваба још увек модар, непрестано моли: право судила! —

Која држи шешир, а у шешир изнутра тутнуо десетицу, па како га судица што запита, а он шешир па премину њему управи. —

Овамо-онамо, најпосле ослободе Коју, ради помањкања доказа. Која се поклати судцу па хајд напоље. Кад таман да изађе из ходника отворе се врата, а г. судица изађе, па ставе пред Коју. — О баш вам фала господине, ви сте ме избавили из неприлике. — Хје, — неиде фала у шешир, већ из шешира? — Из каквог шешира, примети Која. — Та нечините се невешти! Звате ви добро, како сте шешир окретали, нег дајте ми ону десетицу. — А! — десетицу. Па зар сте ви мене зато ослободили? А ја мислим за то што је Шваба реко: право судила. — Мој господине, — нисам ја ни мислио, ни на крај памети вас митити, већ звате ко што је данас петак, — пијаца, продам ја један кожу за 10 фр. јошт у јутро. А код нас мајстора каже се, кад се прво парче прода: Прва срећа, пуна врећа па се мете у шешир! Бога ми нисам ја мислио митити.

приб. Ј.

Није све...

Није све лепо,
Што није ружно.
Није све весело,
Што није тужно.

Где нема косе
Није све чело,
Није све црно,
Што није бело.

Није све злато
Што ј' жуте боје.
Није све туђе,
Што није моје.

П. Р.

Из Загреба.

Питање. Шта се оно пуши на Марковом тргу у Загребу?

Одговор. Хедер — вари!

Питање. А шта вари?

Одговор. Српски предлог.

Питање. Па догле ће га варити тако дуго.

Одговор. Док не превари.

Решето (ново).

— Деца расуђаваше за ужином.

Моје јаје хладно. — Моје такће.

— Но од чега је то? — Свакако је кувано у хладној води.

— „Мати, хоћеш ли опет имати скоро грозницу“? — А зашто ти то питаш? — „Па зато, кад би имала, могла би опет добити тако лепу кутију од пилула.“

— Молитва. Мала Марија, знајући, да се родитељи сутра спремају с' њоме на пут, молећи се богу, пре но што ће лећи, заврши молитву овим речима: „Опрости мили Боже, ми одлазимо сутра у Италију.“

— Њежни отац имађаше обичај, да место сина пише његове задатке писмене. Учитељ једном напише на упражњену овакву оцену: „Прекрасно, но слог је већ застарио!“

— Мама, а зашто су људи пре рађали децу?
— Како то, душице?
— Та ето, попа је сам данас читао у цркви, како је Аврам родио Исака, Исаак Јакова, и Јаков Јуду!
— Но, дете моје, то нису били људи.
— Него шта?
— Патриарси.

— Мој Пера тако добро памти, да ме вазда потсећа кад ја што заборавим да учиним. Оди овамо Пера, кажи ми, шта сам заборавио да извршим данас?
— Знам, знам, кликује Пера. Ти се ниси још данас свађао с' мамом.

— Учитељ. Кошта ли н. пр. кила јабука 10 новч. и теби даду 60 новч. колико ћеш јабука моћи купити за све новце? — Да, кад би ми дали 60 новч. одговори ученик. — Но ти представи себи, да ти мама да 60 н. да купиш за њих јабука. — Но, онда ви слабо познајете моју маму.

— Катихета. У св. писму се вели, да је боље давати него узимати. Ко ми може објаснити, у каквом је смислу то казао?

— Један ученик. Ја могу. Дати љушку, много је боље, него примити је.

— Шта је то хуманост, справедљивост, честитост и т. д. —
Прекрасне речи.

— Каква је разлика између људи и животиња?
— Та, што животиња човеком не може бити, а човек скотом може.

Припослано.

Пучки учитељи једне чувене политичне обћине у Срему не жале се на г. г. Началника и благајника — што их у месецу „Априлу“ хрђаво наплаћују, — прво с' тога што пословица одрешито каже: „Народ што имаде — издаде“, — а друго с' тога, што је у месецу „Априлу“ слободно шалу збијати!

Али поменути учитељи жале се на ту своју господу, што исти њих и у другим месецима „априлски“ наплаћују, одбијајући их све до друге суботе, те пошто „Стармали“ кад кад и јаку чибучину уза се носи позивљу а дотични учитељи у помоћ!*)

*) Ако је томе злу у чибуку лек, „Стармали“ ће вам врло радо позајмити свој чибук на употребу.

Све дужнике наше, којима су разаслате нарочите карте и сада уз овај број цедуље као опомене, молимо да сваки свој дуг у најкраћем року подмирити изволи, како би се опростили не-престаних опомена и ми досаднога посла.

Администрација „Стармалог.“

Умољавамо да се гласа!

Према расписаној награди ваља да се пресуди која ће хумореска или хумористичан спев у подлистцима „Стармалог“ од бр. 1—12 о. г. добити прву, а која другу награду.

Право на гласање има сваки наш предплатник и уредништва, којима наш лист у замену шаљемо, — на сад молимо свакога да то своје право и употреби. Што више гласача, то праведнија биће пресуда.

Оригинале хумореске или хумор. спевови на које се гласити може, ово су:

- 1., За што је Заплеталовић у сватовима плакао.
- 2., Два малера на пољу љубави.
- 3., Дебели Јанко.
- 4., Копање блага.
- 5., Лијек од пушења.
- 6., Турнир или — Александра.

Вота ваља да се напишу на засебној арти-јици, на којој ће бити само ово: Прву награду досуђујем хуморесци, под насловом „ . . . . .“, другу хуморесци под насловом: „ . . . . .“ А за тим потпис имена гласачева.

Гласање по имену писца неће се уважити.

Ово треба што пре да се пошље Издаваоцу „Стармалог“ у Нови Сад. Резултат гласања, са именима гласача и како је ко гласао штампаће се у броју 16. И онда ће се уједно и награда дотичнима разаслати.

Издавањство „Стармалог.“

Прво ц. кр. прив. Дунавско паробродско друштво.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа
од 15. марта

1885. до
даље наредбе.

Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ: (товарна лађа) уторником и петком увек после 7 сати у вече.

Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ и станице НА ТИ-СИ: Средом и недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: утор-ником, средом, петком и недељом у 5^{1/2} сах. после п.

Од НОВОГА САДА у ОРИШАВУ-ГАЛАЦ: Средом, петком и недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЦАРИГРАД преко РУШ-ЧУКА-ВАРНЕ: Недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у БУДИМПЕШТУ: Сваки дан у 10^{3/4} сах. пре подне.

Н. Сад. 12 марта (28. фебр.) 1885.

Агенција.

ОГЛАСИ.

ВРЛО ПРАКТИЧНО

за оне, који имају што свету да огласе.

Потписана штампарија као накладник најраспро-страњенијег српског календара

„ОРЛА“

узима себи слободу учтиво позвати п. н. трговце и обртни-ке на анонсовање у истоме календару за г. 1886.

Укусно израђене огласе рачунамо:

Једну целу страну	фор	24.—
„ 1/2 „	„	12.—
„ 1/3 „	„	9.—
„ 1/4 „	„	6.—
„ 1/8 „	„	4.—
„ 1/16 „	„	2.—

Огласе са страних језика преводимо бесплатно.

„Орао“ се штампа и распродаје у 15.000 примерака, колико дојако још ни један српски календар и зато је нарочито најподеснији за оне, који имају што свету да огласе. Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

**НАЈБОЉИ
ПАПИР ЗА ЦИГАРЕТЕ
У ЕВРОПИ**

LE HOUBLON

ФРАНЦУСКИ ФАБРИКАТ
од **CAWLEY & HENRY** у Паризу.
Ваља се чувати од подражавања!

Само је овда овај папир за цигарете
„прави, ако је на сваком листу описак
„Le Houblon и ако важи картон
има марку штитицу и сигнатуру.

500 FEUILLES
FORNEY
CAWLEY & HENRY
PARIS.

500 FEUILLES
FORNEY
CAWLEY & HENRY
PARIS.

Newby Henry
Agents & Importers
SOLE FABRICANTS
17 Rue Mesurier à PARIS

Fac-Similé de l'Etiquette